

ΗΤΑΝ καταμετρήμερο καλοκαιριού κι' ο ήλιος έβηνε.

Αγαπασμένος από την άνηφοριά και καταιφωμένος απ' τη λαιρά, ο λύκος ο Μπαρμπατζίκος, αποφάσισε να σταματήσει λιγάκι στην κατάλυτη εκείνη βουνοπλαγιά, για ν' αναπαύη έλευθερα και να ξεκουραστή απ' τόν κοπιωτικό ποδαρόδρομό του.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΩΝ

ΤΗΣ Μ. R. GUERITE REYNIER

ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΜΙΣΗΘΗΚΑΝ Ο ΛΥΚΟΣ ΚΙ' Η ΑΛΕΠΟΥ

Καθώς όμως αζούμπεσε το ραβδί του και στήθωνε με ήδονη το γέμικο κορμί του για νά ξεμουδιάσει, αντίκρισε κοντά του μιά μεσοκόμη κυράτσα με σαζλίνικο μούτρο και με μάτια απαγοηπτικιά και μισοκακόμορα.

Ήταν ή κυρά Μαριώ, ή άλεπού, ή μεγαλύτερη...πτηνοτρόφος της περιφέρειάς ....

Εγγενέστατος ο Μπαρμπατζίκος, ύποκλήθηκε με άνειο και χάρι άκούλατος προσέβιας και έλεε :

— Καλήμερα σας, μαμάτ! Πώς είσθε ; ...
— Καλά, εύχαριστώ, κύριε... Και σεις ; ... άποζηθήκε εκείνη μ' ένα χορταεικό γαϊόγελο.

Από άλλαξαν έτσι τις πρώτες φράσεις της καλής συμπεριφοράς, ο πεπασμένος Μπαρμπατζίκος αποφάσισε να βαρέσει στο νητό. Στέναζε λοιπόν κατακαρδα και κλαμάριασε :

— Άχ, μαμάτ! ... Έγώ ήμουν άλλοτε άρχισέλιγος... Όλα τα κοπάδια της περιφέρειάς ήσαν δικά μου... Έμπαινα μέσα σ' όποιον μαντρό μου κίνησε, διάλεγα τα παχύτερα σφαζιά και τα καλύτερα παρευνή, έτσι για μεζεδάκι... Άλλά, άς ύφεται ο κομμουνισμός και το προλεταριάτο ! ...

—Τό προλεταριάτο ; ... Έκανε ή κυρά Μαριώ ξαφνιασμένη.
—Ναι, τό προλεταριάτο... Ξαναστέναζε ο Μπαρμπατζίκος. Ένα πρωί σήκωσαν παντιέρα ο μπιστικοί μου, συνεννοημένοι φράινεται από καιρό άναμεταξύ τους, έβαλαν κλήρο στά κατσικοπρόβατά μου, πήρε ο καθένας τους από γενναίο μεροδίκ κι' από τότε δεν τολμά νά γυγώσω στην περιοχή μου... Μόλις ξεπροβάλλω με άπειρη προφύλαξη μπρός σε κανένα άτ' τα μαντριά μου, μου ρίχνονται οι άφιλότεμοι σάν λυσασμένοι με όπλα και φουρνόξυλα, που βγαίνει ή ψυχή μου άσπον να τους ξεφύγω ! ...

Η κυρά Μαριώ κίταζε με συμπάθεια τόν ξεπεσιμένο γεροτέλιγχο, κούνησε συμπονετικά τό παμπόνηρο κεφάλι της κι' έλεε :

— Έχ, περασμένα μεγαλεία ! ... Έννοια σας όμως, κύριε. Έμεις οι εκατομμυριόχοι έχομε αλληλεγγύη μεταξύ μας... Μειντε κοντά μου να ξεκουράσετε λίγο καιρό τα γερατιά σας, να χορτάσετε ψωμάκι κι' έχει ο Θεός άργότερα... Θα αφαιρέθ ή ασφάλως ο κομμουνισμός και θά ξαναδοθή την περιουσία σας, άν έννοιεται δεν την έχουν ίσαμε τότε ξεκοκκαλίσει οι προλεταρίοι...

Υστερα, άπλώνοντας τό χέρι της — τό μπροστινό της πόδι, δηλαδή — μεγαλόπρεπα, έδειξε στον πενιαέο σινωμάλητή της όλα εκεί τριγύρω τα χωριά, κι' έλεε με καμάρι :

—Νά τά πτηνοτροφεία μου ! ... Όσο κούβε τό μάτι σας στόν ορίζοντα και βλέπει χωριά, είναι όλα ταφιλικά μου... Είναι νοικοκυμενοί οι κολήλοι μου κι' ο περονόσπορος του κομμουνισμού δεν τους πειράζει άόμα... Τά έχω όργανώσει φίνα τά πτηνοτροφεία μου... Κάθε σπίτι και κοττέτσι και δεινδάκι κι' όρνιθώνας... Μόνο πού...

Και κόμπιασε έδω λιγάκι. Μά ο Μπαρμπατζίκος, πού μυρίστηκε καλοκαρία κι' άνειο, ρώτησε ξερογλύφοντας τά χείλη του με λαμαργία :

— Μόνο πού ; ...
Κι' ή κυρά Μαριώ, βήχοντας και καταπίνοντας, συνέχισε :

—Νά... Μόνο πού πρέπει νάνα νίχτα για νά έποκεπτοίαι την περιοχή μου... Όλη την ήμερα, βλέπετε, τά ζωντανά μου τριγυρίζουν στις αύλεις, στα σοκνάκια και στ' αλώνια, βόσκοντας και κακαρίζοντας... Κι' όταν νιχτώσει μονάχα πάνε και κορνιάζουν... Έτσι τά βρέσω έτοιμα, έπάχονα και πρόθνια, και διαλέγω άναμεταξύ τους τά πιο παχουλιά... Άλλά κι' ο μπιστικοί μου άκόμα είναι τόσο φιλότιμοι, ώστε θημιόζον άμα βλέπουν μέρα να τριγυρίζω άνάμεσα τους... Ναιζούν πως τούς έπιτηρώ, πως έπιστατώ στα καθήκοντά τους και τό φιλοτιμό τους θίγεται... Γι' αυτό λοιπόν κι' έγώ προτιμώ να κάνω τις δουλειές μου όταν νιχτώσει και κοιμηθούν όλοι ! ...

Ο άλιόκοξ Μπαρμπατζίκος κίταζε με θαυμασμό την τετραερατή πτηνοτρόφο και ξεφώνισε μονολογώντας :

—Έδω τί προόδους ποίκαε, τελοςπάντων, κι' αυτός ο φεμινισμός ! ... Είπατε μιά σπιθαμής, κυρία μου, κι' όμως διαχειρίζεστε την περιουσία σας με μαστορία διοικητού Τραπεζίτη... Άχ, πότε θά βασιλέψη ο ήλιος, για νά έπισκεφθούμε τα ταφιλικά σας... Άντιοιωνά να γεμίσει την παροικιαμένη μου με τά προϊόντα της φερωτής βιομηχανίας σας ! ...

Είπαν κι' άλλα άκόμα. Ο Μπαρμπατζίκος όλο και κέντριζε την κυρά Μαριώ να ξεκινήσουν μιά ώρα άρχίτερα για κανένα κοττέτσι, μα εκείνη

όλο και άνέβαλλε την έξοδρομή ίσαμε τό σουρόπουτο.

Λάγρυσαν λοιπόν κι' οι δύο τους μέσα σε κάτι βατομουριές πικνές και περιέμονε τό ήλιο-βασίλειμα, βλαστημιώντας τό καλοκαίρι με τις μεγάλες μέρες.

Νύχτα τώρα πια, πλάσα, μαυρίλα, σκοτάδι. Μπρός ή κυρά Μαριώ, πλάσ ο θεομήσιτος Μπαρμπατζίκος, τράβηξαν για τό πλησιέστερο κοττέτσι.

Μόλις αντίκρισε τό κοττέτσι μπροστά του ο πενιαέος πούνη άρχι-φρονής έπιδρομείς.

Κακάριαν έντρομες ή κόττες, λάλησε κατά όπλα ο άρχηγός του χαρμεμού, άλύτησαν με λύσσα τά σκυλιά κι' οι νοικοκυροί του σπαιτού τινιχτήκαν στο πόδι κι' έστρωσαν μπροστά καινήν - καιώς τους νιχτερομείς.

Αγαπασμένη ή κυρά Μαριώ απ' την άτσημοσύνη του Μπαρμπατζίκου, τούκανε άδυστηξ παρατηρήσεις για την τούση έλλειψη λαπτότητος και τάκτ στις ένέργειές του. Και στις άπορίες του, ότι κι' οι δικοί της μπιστικοί δεν είναι καλύτεροι στούς τρόπους απ' τους πρώην δικούς του, εκείνη δικαιολογήθηκε λέγοντας πως ξεχασε τό παρασίνθημα της άναγνωρισέως της και πως από αύριο θά τά κανόνιζε καλύτερα.

Κατάπε τό χάρι ο Μπαρμπατζίκος εύκολα — ίσως γιατί ήταν και πεπασμένος — και τράβηξαν για άλλο κοττέτσι σε άλλον μαχαλά. Άλλά κι' εκεί ο Μπαρμπατζίκος τούκανε πάλι θάλασσα — παρ' όλα τά σχετικά δασκαλέματα της κυρά Μαριώς στο δρόμο — αλλάς αντίκρισε μπροστά του τους ζωντανούς ορεχτικούς μεζέδες !

Αντί δηλαδή να τρωπάσει κι' αυτός μουλωχτά από μιά τρούπα της σφαχτής στο κοττέτσι — όπως έκανε ή ύποκλη συντροφεόςά του — άντιθέτα πήρε φρόρα, έκανε ένα τρωμαχικό κάμμα εις ύψος μετά φρόρα κι' έπεσε βρονταρά στον κήπο, ξαφνιαζόντας άτότομα Ξυπνούς και κομμισμένους.

Τό ίδιο πατηντό έπακοιούθησε άμέσως και μόλις πρόλαβαν να ξεφύγουν απ' τά δόντια των σκυλιών και τά ρόπαλα των νοικοκυρήδων. Τότε ή κυρά Μαριώ είδε πως δεν ήταν προσαχτή με τόν μονοκόκαλο συντροφο της κι' αποφάσισε να τόν ξεφορτωθή με τρόπο οριστικό.

Κινδύνευε άλλαστε κι' ή ίδια να τού χρησιμεύη για μεζές, γιατί ο φοικαράς «τέως» άρχισέλιγος, ύστερα από τη διπλή άποτυχία αυτής της νίχτας, έννοιατε άπυνηράτη πια την πείνα του κι' άρχισε να ρίχνει φλογερές ματιές στην κομψη και παχουλιά κυρά Μαριώ ! ...

Κι' εκείνη ή κατεργάρα σφύριζε μόλις τύνωσσε. Κρούθοντας λοιπόν την τρωμάρα της όσο μπορούσε, πήρε τό πιο γαλιφικό ύψος του κόσμου κι' είπε μελισταλάχτα :

—Άτιχία όπότε, κύριε μου ! Δεν μπόρεσα να σας περιποιηθώ κατά τό πρέπον, αλλά αύριο θά παραβέσω προς τιμήν σας έπύροχο τσιμπούσι, τιμαρώντας κούλας άδυστηρότατα τούς άπονημούς αδάδες... Ωστόσο, πάμε λίγο πού περά... Ξέρω ένα κελιάρι, στο όποιο έχω κρήνη ένα βαζό με ήπιμισιο βούτυρο, για να τσιμπάω πότε - πότε... Γελάστε προσοχία την πείνα σας ! Αυτό και σε λιγάκι πού θά ήμερωσώ τά κανονίσιμα καλύτερα... Έχω κάτι κομπάρους μου σ' αυτό τό σπίτι, θά σου δείξω τά βαρπιτηράκια μου και θά περάσουμε περιήρημα ! ...

Έφτασαν σε μιά άπόμηση καλυδούλα και κτήσαν μέσα με προφύλαξη, μπρός κι' άνησχήσουν — καθώς βεβαίωσε ή κυρά Μαριώ — τά βαρπιτηράκια που κομμώνισσαν.

Μ' έμπιστοσύνη, μιά και μ' άγάρατη βουλιμία, έχωσε ο Μπαρμπατζίκος τό πύγχος του στο βαζό με τό βούτυρο και τόσο βαρβιά μάλιστα, ώστε στάθηκε άδύνατο να τό βγάλη... Έμιαξε τότε τις φωνές ή πτηνοτρόφος :

—Άκούος ! ... Λύκος στο σπαιτό σας, λυκοσός ! ... Και τούτρωσε στο πόδια σβέλητη - σβέλητη.

Χρόνια θιμάταν τό Ξύλο ποδάραξ ο άμοιρος Μπαρμπατζίκος από τ' άφεντικά που Ξιπτησαν, και διηγόταν άργότερα στα έγγονάκια του με τέτοια λύσσα αυτό τό παθήμα του, ώστε τό μέρος τών άπογόνων του για τούς άπογόνους της παικτόνηρης εκείνης κυράτσας κρατάει ίσαμε σήμερα άσάλεττο και βαθύ...

Ο Μπαρμπατζίκος έχωσε με δουλιμα τό ρόγχο του στο βαζό...

ΠΑΝΣΕΛΕΣ

—Είλε άρχετιά εύκολο να συγχωρήη κανείς τούς έχθρους του. Τό δύσκολο είναι να συγχωρήση τούς φίλους του.
—Τό οδοιβάδες είναι τι είσθε ήδη και όχι τί ύπήςξαιτε.
—Τίποτα δεν έπιτυγχάνει τόσο εύκολα, όσο ή...άποτυχία.
—Γιά δύο πράγματα μετανόει πάντοτε ο άνθρωπος : για ό,τι έκαμε και για ό,τι δεν έκαμε.